

TARTALOMJEGYZÉK

Köszönetnyilvánítás	vii
Bevezető: Miért van szükség neked erre a könyvre, és nekem miért kellett megírnom	1
1. fejezet: Az elinduláshoz való bátorság	5
2. fejezet: A választáshoz és a visszautasításhoz való bátorság	19
3. fejezet: Bátorság a vezetéshez minden szinten	33
4. fejezet: Bátorság arra, hogy alázatos hősök legyünk	47
5. fejezet: Bátorság, hogy szembenézz a bizonytalan jövővel	63
6. fejezet: Bátor „ezredváltók” kerestetnek	79
7. fejezet: A döntéshez való bátorság	95
8. fejezet: Bátorság, hogy szembenézz a kritikával	109
9. fejezet: Bátorság, hogy felszítsd a tüzet	125
10. fejezet: Bátorság az üldöztetéssel való szembenézéshez	141
Epilógus: Ő az, aki inspirál engem	155
Jegyzetek	161

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a negyedik könyvem kevesebb mint három év alatt. Időm sem volt, hogy alkotói válságba kerüljek. Ha nem lettek volna társaim, akik segítenek mindvégig az úton, magamtól képtelen lettem volna egy ilyen félelmetes kihívással megbirkózni. Ahogy már korábban is mondtam, senki sem ír egyedül könyvet. Egy könyv a gondolkodásmódodra hatással levő emberek, könyvek és helyek eredménye. A kutatással és az Istennel egyedülletben töltött idő eredménye. Végző soron pedig annak a szenvedélynek az eredménye, hogy a magad természetes befolyásolási körén kívüli emberekbe fektess.

Mikor az *Élj bátran!* megírásának ötletével megkerestek, tudtam, hogy ehhez segítségre lesz szükségem. Meg szeretném köszönni néhány fontos embernek, aki segítségemre volt ebben a folyamatban. Jim McBride és Bill Reeves az irodalmi ügynökeim – ők viselik gondját az üzleti kérdéseknek, így én az írásra tudok koncentrálni. Hálás vagyok azért, hogy hisznek bennem. Thomas Walters szerződtetett először, hogy a B&H-nek írjak. Az ő nagyvonalú iránymutatása igazi segítséget jelentett ebben a projektben. Arra készítetted, hogy egy jobb könyvet írjak annál, mint amilyen az első vázlat volt, amit neki elküldtem. Csak remélni tudom, hogy nem okoztam csalódást. A teljes B&H és LifeWay csapatnak pedig hálás vagyok azért, hogy hisznek abban, amit Isten a Sherwood Gyülekezetben cselekszik.

Hálás vagyok feleségemnek, Terrinek, aki mindig megadja nekem a szükséges időt, hogy ezeken a projekteken dolgozzak. Türelmesen melegen tartja az ételt, amíg befejezek még pár bekezdést

egy adott fejezetben. Elolvassa a kéziratokat, és javaslatokat tesz. Miközben én az általam kívánt szavakat keresem, ő imádkozik értem. Ő a legjobb barátom.

Hálás vagyok Debbie Toole-nak, az adminisztratív asszisztensnek, aki már húsz éve szolgál velem. Ő az irodám kapuőre. Ha Debbie nem tett volna róla, nem lett volna időm a napirendemben arra, hogy egyedül legyek és írjak. Hálás vagyok, hogy ő a teljes képet látja abból, amit csinálni próbálok.

Hálás vagyok Stephanie Bennettnek, a kutató asszisztensnek, és a lányomnak Hayley-nek, akik segítettek, hogy betartsam a határidőket. Stephanie végezte a kezdeti szerkesztést és kutatást, ellenőrizve és egységesítve az anyagot. Megszámlálhatatlan órát tölt azzal, hogy segítsen nekem megtalálni mindazt, amire szükségem van. Hayley az utolsó percben állt be az éppen szülési szabadságon levő Stephanie helyére, és abban segített, hogy kivegyem a „prédikálós” anyagokat, valamint, hogy egy fiatalabb hallgatóságot célozzak meg. Más könyveimmel a saját generációm, illetve a tőlünk idősebbeket céloztam meg, ezzel a könyvvel viszont a következő generációt kellett, hogy célba vegyem. Mivel Hayley friss szemmel olvasta az anyagot, meglátásai felbecsülhetetlenek voltak ehhez.

Köszönetet kell, hogy mondjak Alex és Stephen Kendricknek. Nemcsak hogy munkatársaink ezek a srácok, hanem olyan hűséges férfiak is, akik példát állítanak az elhívás iránti szenvedély és feddhetetlenség tekintetében. Hálás vagyok *A bátorság emberei* (*Courageous*) erőteljes kéziratáért és forgatókönyvéért. Azért imádkozom, hogy Isten használja a filmet arra, hogy inspirálja és egyben arra készítse a férfiakat, hogy egy magasabb szintre lépjenek. A film adja az e könyv mögött álló inspirációt, és hálás vagyok, hogy velük együtt osztozhatom az utazásban.

Hálás vagyok a Sherwood tagjainak, akik támogattak, imádkoztak és annyi módon bátorítottak. A Sherwood laikus vezető-

inek örökre adós maradok azért, hogy hajlandóak követni, miközben arra törekszem, hogy vezessek. Kiemelten hálás vagyok az „álmocsapatért”, azért a férfitársaságért, amely tanácsol, és segít a látáskeresésben. Végül, de nem utolsósorban, hálás vagyok azokért a hihetetlen sherwoodi alkalmazottakért, akikkel Isten megajándékozott – kérni sem tudtam volna nagyszerűbb férfiakat, apákat, példaképeket és szolgatársakat. Ők a legjobbak mindenki közül, akiket valaha láttam szolgálatom megannyi éve alatt.

Még egy utolsó szót kérve, köszönöm mindannyiótoknak, akik az évek során támogattátok a Sherwood és Sherwood Pictures szolgálatokat. Az értünk való imáitok és mindannak a támogatása, amit tenni igyekszünk, áldást jelentenek számunkra. Ha Isten használt valamit abból, amit alkottunk – legyen az egy könyv, egy mozifilm vagy egy üzenet –, mi azért Istennek adjuk a dicséretet. Nélküle semmik vagyunk. Vágyunk arra, hogy „a georgiai Albanyból elérjük a világot”, és hogy azáltal a szolgálat által, amivel Isten megbízott minket, sokakat lássunk bejönni a királyságba.

Isten áldásával:

Michael Catt

www.michaelcatt.com

MIÉRT VAN SZÜKSÉGED NEKED ERRE A KÖNYVRE, ÉS NEKEM MIÉRT KELLETT MEGÍRNYOM

Egy háborús történet szerint volt egyszer egy zászlóvivő, aki olyannyira előretört a sereg előtt, hogy a felelős tiszt végül odaszólt a főhadiszállásra, hogy megkérdezze: „Visszahozzuk a zászlót a hadsereghez?” Az őrparancsnok a következőt válaszolta erre: „Ne, inkább a hadtestet zárkóztassátok fel a zászlóhoz!”

Ma olyan férfiakra van szükségünk, akik egy bajnok szívével rendelkeznek – férfiak, akik előrefutnak, hogy felzárkózzanak a zászlóhoz, amit Krisztus hordoz előttünk. Olyan férfiakra, akik nem fordulnak vissza, akik felállnak, és felelősséget vállalnak a férfiként betöltendő szerepükért. A közelmúltban a *Time* magazin (2010. szeptember 27-i) címlapfotója egy kisfiút ábrázolt az apukájával, és a hozzá tartozó címlapsztori pedig az alábbi címet viselte: „Légy férfi! A tradicionális férfitípus kihalástól veszélyeztetett faj. Legfőbb ideje, hogy újragondoljuk a férfiaság jelentését.” Az Andrew Romano és Tony Dokoupil által írt cikk a következő kérdést tette fel: „Mi a gond a férfiakkal?” Majd így folytatták írásukat: „A média évek óta szörnyű prognózisokat közöl. A férfiak »válságban vannak«. A pasikat egyre inkább »kizsákmányolják«. Elkezdődött a »férfiak elleni harc«. És így tovább.”¹ Idén nyáron Hanna Rosin, a *The Atlantic* szerkesztője egészen odáig merészkedett, hogy kijelentette: „A férfi éra vége” elkövetkezett.

A *Time*-beli cikkben a szerzők felteszik a nyilvánvaló kérdést: „Ha a férfiak vakvágányra kerülnek, akkor hogyan tudnak majd onnan visszatérni?”² Habár nem értek egyet az összes konklúziójukkal, határozottan úgy hiszem, hogy ezzel a problémával foglalkozni kell. Vizsgáljunk meg néhányat ezek közül az állítások közül:

„Mikor a férfiak vesztenek, akkor a nők és a gyerekek is ugyanúgy vesztenek.”

„Az otthon a kiindulópontja mindennek.”

„A férfiak választhatnak: vagy beismerik az alkalmatlanságukat, vagy összeszedik magukat.”

Sajnálatos módon úgy tűnt, hogy a cikk által sugallt kép inkább a férfiak elnőiesedéséről szól, mint arról, hogy felszólítaná a férfiakat, hogy „Legyetek férfiak!” Minden tanulmány elmondja, hogy napjainkban hiányt szenvedünk a férfi példaképekből. A társadalmunkat érintő problémák jelentős része arra vezethető vissza, hogy az otthonainkból, gyülekezeteinkből és egyéb közösségeinkből hiányoznak a férfi vezetők. A férfiak kivonták magukat a családi életből és a felelősségvállalásból. Ez pedig hatással van – bármelyik tanulmányt is vesszük alapul – a bűnözői ráta emelkedésére, az erőszak, a bandák, a drog- és alkoholfogyasztás és a bebörtönzések elszaporodására.

A gyülekezetekben szükségünk van olyan férfiakra, akik képesek kiállni. Úgy találom, hogy az egyházon belül az Isten szerinti apák egy kihalástól veszélyeztetett faj. Úgy tűnik, hogy az egyház behódolt az idők szavának. Ahelyett, hogy a férfiakat a kötelességeikre emlékeztetnénk, és cselekvésre szólítanánk őket, sokrészes bibliatanulmányozási programot szervezünk a hölgyeknek, míg a férfiaknak labdajátékokat. Hol vannak azok a férfiak, akik elkötelezettek, hogy szellemileg fektessenek be a gyerekeikbe, és hogy Krisztus számára neveljék fel a következő generációt?

Arra van szükségünk, hogy a férfiak férfiak legyenek. Itt az ideje, hogy egy magasabb szintű felelősségre szólítsuk a férfiakat. A férfiak egy új nemzedékére van szükségünk, akik nem a vállalati irodát tekintik sikerességük fokmérőjének, hanem a feleségük és gyermekeik életével törődnek. Kétségségetlenül szükségünk van azokra a férfiakra, akik életük értelmét a hitben, a családban és a kemény munkában találják meg. Olyan férfiak kellene, akik – függetlenül attól, hogy életük melyik szakaszában vannak – felnőnek az Istentől kapott szerepükhöz.

Olyan férfiakra van szükségünk, akik megfelelnek az előttünk álló kihívásoknak. A következő lapokon azoknak a bibliai embereknek a példáját fogom feltárni, akik nagy bátorságról tettek tanúbizonyságot, még akkor is, mikor könnyebb lett volna számukra, ha biztosra mennek. Ezek az emberek arra készítetnek bennünket, hogy továbbhaladjunk, hogy megvizsgáljuk a prioritásainkat, és szembenézzünk mindazzal, ami félelmet hoz a szívünkbe.

Abraham Lincoln egyszer ellátogatott a New York Avenue-i Presbiteriánus Gyülekezetbe, hogy meghallgassa Dr. Gurley pásztor egyik prédikációját. Miközben az államok közötti polgárháború zajlott, Lincoln az elbátortalanodás ellen küzdött. A prédikáció után Lincoln egyik segédje megkérdezte, hogy mit is gondolt a prédikációról. Lincoln ezt válaszolta: „Úgy gondolom, jól át volt gondolva, erőteljesen volt átadva, és nagyon választékosan volt csomagolva.” Ez alapján a segéd az feltételezte, hogy Lincoln úgy gondolta, hogy ez egy jó prédikáció volt. Lincoln azonban a következőt mondta erre: „Nem. Az üzenet kudarcot vallott, mert a pásztor nem kért tőlünk egyetlen nagy dolgot sem.”

Azért imádkozom, hogy Isten arra hívjon el, hogy valami nagy dolgot tegyél az Ő nevéért és az Ő dicsőségére. Lehet, hogy nem lesz belőle főcím, de a nagyságot Isten határozza meg, nem az emberek.

Felbátorodok néhány olyan dolog kapcsán, amit manapság látok. Mert látok olyan fiatal férfiakat és nőket, akik megelégtették a szüleik tárgyak iránti megszállott szerelmét. Ők hajlandóak arra, hogy kevésbé legyenek „sikeresek”, annak érdekében, hogy jelentőségteljesebb életet éljenek. Ha képesek vagyunk Krisztus bátor katonáinak a hadseregét felállítani, akkor még egyszer képesek leszünk visszafoglalni a bibliai napok kalandos hitét, és meg tudjuk nyerni a világot Krisztusnak. Még nincs túl késő.

Azért imádkozom, hogy a nemzedékem ne ejtse ki a labdát a kezéből. Van még befejezésre váró munka. Azért imádkozom, hogy Isten emeljen fel óriásokat a hitben. Imádkozom azért, és jó reménnyel vagyok afelől, hogy ez a könyv megtalálja az útját olyan fiatalok, pásztorok, szülők és mindenki más kezébe, akik készek azt mondani: „Isten kegyelméből az életemmel jelentőségteljes változást fogok eredményezni. Felmérem a költségeit, megfizetem az árát, beállok a részbe, és szembeszállok a kultúrával.”

Arra kérem Istent, hogy adjon Krisztus testének állhatatosságot, aminek jelen pillanatban úgy tűnik, nagy hiányában szenved. Káleb már koros ember volt, mikor a következőket mondta: „Add nekem azt a hegyet!” Sámuel fiatal volt, amikor először hallotta Istent. Arra kérem Istent, hogy használja fel ezt a könyvet, hogy embereket hívjon el magának minden nemzetből, törzsből és nyelvből arra, hogy bátrak legyenek.

FÉRFIAKNAK KELL LENNÜNK!

FEL KELL BÁTORODNUNK!

MINDEZT MOST KELL MEGTENNÜNK!

AZ ELINDULÁSHOZ VALÓ BÁTORSÁG

*„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott,
hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölni fog,
és kiment, nem tudva, hová megy.” (Zsidó levél 11:8)*

*„Gazdagnak érzem magam.” „Gazdag is vagy.
Erős hited van, szerető gyerekeid és olyan feleséged,
aki csodál téged.”*

Javier és Carmen Martinez,
*A bátorság emberei/Valóban bátrak (Courageous)**

Minden út egy lépéssel kezdődik. Emlékszem, amint az első holdra szállást néztem – történelmi pillanat volt. Még mindig magam előtt látom, ahogy Neil Armstrong a holdra lépett, és a következőket mondta: „Egy kis lépés az embernek, de nagy lépés az emberiségnek.” A történelem tele van kalandos történetekkel, férfiakkal és nőkkel, akik mertek álmodni, kutatni és felfedezni. 1953-ban Edmund Hillary és Tenzing Norgay elsőként hódították meg a Mount Everestet, több mint huszonöt évre rá, hogy az első hegymászók megkíséreltek feljutni a csúcsra. Hasonlóképpen emlékszünk olyan nevekre, mint Orville

* Angolul mind a film, mind a forgatókönyvből készült regény címe *Courageous*. Magyarországon a film *A bátorság emberei* címen vált ismertté, a könyv *Valóban bátrak* címen jelent meg.